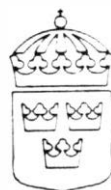

Motion till riksdagen

1989/90:Jo839

av Kent Lundgren m.fl. (mp, fp, c, vpk)

Skydd för hotade djur- och växtarters miljöer

Mot.
1989/90
Jo839-846

Genom att 1983 ratificera "Konventionen om skydd av Europas vilda djur och växter samt deras naturliga miljö", den s.k. Bernkonventionen. SÖ 1983:30, har Sverige åtagit sig att "vidtaga lämpliga och nödvändiga lagstiftande och administrativa åtgärder för att säkerställa ett skydd för de vilda djur- och växtarternas miljöer" – se nyligen publicerade "Handlingsprogram för hotade arter", naturvårdsverkets koncept 1989-10-26.

Våtmarker av olika slag hör till de mest artrika biotoperna i naturen. Det är således av allra största vikt att vi värnar om våtmarkerna, främst för deras biologiska, ekologiska och vetenskapliga betydelse, men också för vår trovärdighet som medveten och ansvarsfull nation.

I södra Sverige är en mycket stor del av de ursprungliga våtmarkerna redan utdikade, eller på annat sätt negativt påverkade. Det är därför nödvändigt att åtgärder vidtages för att förhindra ytterligare utarmning av denna biotopiska resurs.

Ur naturvårdssynpunkt råder det ingen tvekan om dikningens negativa effekter – se Ahlén 1977, Ahlén m.fl. 1986, Ehnström, Waldén 1986, Ingelög m.fl. 1987 och naturvårdsverket 1987.

Men även ur strikt miljösynpunkt finns det anledning att befara att dikning av våtmarker utgör ett allvarligt hot – se statistiska centralbyrån 1987 och länsstyrelsen i Hallands län 1989.

Våtmarker fungerar som naturliga reningsverk och en utarmning av dessa medför sannolikt ökade föroreningar och en accelererad eutrofiering av sjöar, vattendrag och hav. Det pågår sedan länge en omfattande dikningsverksamhet i vårt land. Framförallt användes dikning som avkastningshöjande åtgärd – se Sveriges skogsvårdsförbund 1985. 1986 dikades 49 600 ha, varav 17 800 ha klassad som traditionell våtmarksdikning och 31 800 ha som skyddsdikning – Se skogsstyrelsen 1987.

I dagsläget är våtmarksdikning eller markavvattning tillståndspliktig enligt § 18C Naturvårdslagen, medan s.k. skyddsdikning ej är tillståndspliktig. Länsstyrelsen, som är den myndighet som ger tillstånd, har varken resurser eller reell befogenhet att stoppa dikningsverksamheten om den inte sker på speciellt skyddsvärda områden, vilka dessutom bör vara dokumenterade.

Denna situation medför att det pågår en snabb utarmning av våtmarker – framförallt av sumpskogarna, vilka hör till våra mest artrika biotoper. Jämför gärna med tropiska regnskogar.

Undersökningar som naturskyddsföreningen gjort – se Möllersten 1988 – Mot. 1989/90
tyder dessutom på att många (hela 25%) skyddsdikningar sannolikt borde Jo839
klassas som våtmarksdikning och alltså föregås av tillståndsansökan.

Bilaga: Referenslista utfärdad av naturskyddsföreningen

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att skyddsdikning skall beläggas med tillståndsplikt.
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att våtmarksdikning skall beläggas med kraftfullare restriktioner och att tillståndsgivning inte får utfärdas förrän biotopinventering är utförd, utvärderad och konsekvensbedömd.
3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att länsstyrelserna tilldelas erforderliga resurser för fullgörande av dessa uppgifter i enlighet med motionens anda.

Stockholm den 24 januari 1990

Kent Lundgren (mp)

Kenth Skårvik (fp)

Elving Andersson (c)

Lars Bäckström (vpk)

Naturskyddsföreningen i Bohusläns referenslista

Ahlén I 1977: Faunavård. Skogshögskolan och statens naturvårdsverk. Stockholm

Ahlén I m.fl. 1986: Faunavård i skogsbruket – allmän del. Skogsstyrelsen. Värnamo.

Ehnström B, Waldén H 1986: Faunavård i skogsbruket – den lägre faunan. Skogsstyrelsen, Värnamo.

Engelög T m.fl. 1987: Floravård i skogsbruket – artdel, 2:a upplagan. Skogsstyrelsen. Uddevalla.

Länstyrelsen i Hallands län 1989: Meddelande 1989:10

Naturvårdsverket 1987: Skogs- och myrdikningens miljökonsekvenser. Rapport 3270. Red. Per Simonsson, Värnamo.

Naturvårdsverket 1989: Koncept 1989-10-26.

Skogsstyrelsen 1987: Skogsstatistikens årsbok 1987. Sveriges officiella statistik, Jönköping.

Statistiska Centralbyrån 1987: Naturmiljön i siffror. Miljöstatistisk årsbok 1986-87, Stockholm.

Sveriges Skogsvårdsförbund 1985: Praktisk skogshandbok. Skogen, Djurs-holm.

Sveriges överenskommelser med främmande makter 1983:30